

Ist zu drucken erlaubt.

Im Namen der Censur Commität der Kaiserl.
Universität zu Dorpat.

Christoph Baron v. Stackelberg,
Ehrl. Gouvernements-Schuldirektor.

Tallinn, den 10. September 1823.

Üks tark Mees.

Uhhel perremehhel olli üks wågga rumimal naene, kes keik holeto meelega ommast suust wålja aias. Selle mehhel juhtus nüüd, et ta üks rahhapot leidis, agga ta naene olli fa temma jures. Nüüd se mees teádis kül mis luggu temima uaessega olli, siis ta piddi sedda asja nenda pôörma, kui se naene fest leitud rahhast peaks fa middagid lausuma, et ükski ep ussuks sedda. Temma ütles siis: oh mo kulla! mis arvolised asjad ollen minna eile õhto kuul:

nud; siin meite male peab sõddaa olsema. Minna ei holin muud ühtegid, kui ma agga weissiin sind aitada. Se naene kohkus wågga árra ning wårriises kui üks habne leht, ja hakkas tüssendada: oh jummas! oh jummal! kus minna pean siis jáma? Mees ütles: olle wait! ma tahhan sind ommeti aitada. Nurga sees olli üks törs, ja ta läskis, et naene piddi alla minema. Naene pugges fa alla ning istus õige waggaste, Mees wiskas agga ohrad pohhi pedale, ja aias fannad fa senna et nemmad piddid pedält sõma. Se sünib nüüd kül armada, et kui need fannad ommad ninnad wasto pohhi loid, et se wåga kabbises, mis se naene arwas sõddaa ollewad, ja ta tulli mitte paigast árra. Senni läks agga mees, ja pandis omma rahhapot árra. Kui ta tagasti tulli siis ollid fannad jubba keik árra sõnid, ja temma töötis törs ülles, ütles sõddaa otja ollewad, ja naene tulli fa alt árra. Nüüd